

Arrest

nr. 351 297 van 6 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 juli 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 juli 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van diens beslissing tot terugleiding naar de grens van dezelfde datum.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 22 juli 2027 aangetroffen bij een politiecontrole. Hij bevond zich in een wagen die bij tal van woninginbraken werd gezien en waarin materiaal werd aangetroffen dat bij inbraken kon worden gebruikt.

1.2. Op 23 juli 2026 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.3. Verzoeker werd op 24 juli 2026 onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.4. Op 28 juli 2026 werd een beschikking tot opheffing van het bevel tot aanhouding uitgevaardigd.

1.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 28 juli 2026 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 28 juli 2026 ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer :

Naam: [K.]

Voornaam: [A.]

[...]Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 24.07.2026 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevoering. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Betrokkene werd op 22.07.2026 aangetroffen in het voertuig dat gelinkt kan worden aan de verscheidene inbraken. Bij doorzoeking van het voertuig werd er, naast een telescopische ladder, in een aantal rugzakken verdacht materiaal aangetroffen, waaronder cuttermessen, zwarte kledij, handschoenen en een bivakmuts.

Het op georganiseerde wijze en in groep plegen van inbraken of pogingen daartoe, zoals daartoe aanwijzingen bestaan, brengt de benadeelden die weinig hoop kunnen koesteren iets van het onvreemde te recupereren, grote financiële schade toe en tast het publieke veiligheidsgevoel verder aan.

Elke aanslag op het vermogen van de mens, inzonderheid op zijn eigendomsrechten, op stoffelijke goederen, brengt in een democratische samenleving waarvan deze rechten een belangrijke pijler zijn, de openbare veiligheid in het gedrang.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- ☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar betekend op 23.07.2026. Gezien het arrest van het Europees Hof van Justitie van 26/07/2017 (Ouhrami, C-225/16) zal de termijn van het inreisverbod in werking treden van zodra betrokkene effectief het grondgebied van de lidstaten die het Schengen-acquis toepassen heeft verlaten.

Artikel 74/13

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing. Uit het

administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 22.07.2026 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 24.07.2026 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevoorming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Betrokkene werd op 22.07.2026 aangetroffen in het voertuig dat gelinkt kan worden aan de verscheidene inbraken. Bij doorzoeking van het voertuig werd er, naast een telescopische ladder, in een aantal rugzakken verdacht materiaal aangetroffen, waaronder cuttermessen, zwarte kledij, handschoenen en een bivakmuts.

Het op georganiseerde wijze en in groep plegen van inbraken of pogingen daartoe, zoals daartoe aanwijzingen bestaan, brengt de benadeelden die weinig hoop kunnen koesteren iets van het ontvreemde te recupereren, grote financiële schade toe en tast het publieke veiligheidsgevoel verder aan.

Elke aanslag op het vermogen van de mens, inzonderheid op zijn eigendomsrechten, op stoffelijke goederen, brengt in een democratische samenleving waarvan deze rechten een belangrijke pijler zijn, de openbare veiligheid in het gedrang.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

[...]

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot terugleiding naar de grens, die verzoeker ook op 28 juli 2026 ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Artikel 3 EVRM

Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de hoorplicht (*"audi alteram partem"*), van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Zijn betoog luidt als volgt:

"A. sur la motivation concernant l'ordre public

EN CE QUE la décision attaquée énonce ce qui suit au titre de l'article 7, alinéa 1er, 3° de la loi du 15 décembre 1980, que le requérant, « par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public », en se fondant sur le mandat d'arrêt pris à son encontre.

ALORS QU'en vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, ainsi que de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse est tenue de motiver sa décision de manière adéquate, en tenant compte de tous les éléments du dossier, et de faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement qui l'a conduite à sa conclusion.

Par ailleurs, l'article 7, 3° prévoit qu'il peut [...] être ordonné de quitter le territoire sans délai à l'étranger qui «, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale; »

Il est en effet de jurisprudence constante que la notion de menace à l'ordre public au sens de l'article 7, alinéa 1er, 3° de la loi du 15 décembre 1980, ne peut être déduite de la seule existence d'une arrestation, sans qu'il soit procédé à une appréciation concrète, individuelle et circonstanciée du comportement de l'intéressé.

À cet égard, dans un arrêt du 11 juin 2015 (CJUE, 11 juin 2015, Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie et Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie contre I. O., C-554/13), la CJUE a exposé, s'agissant de l'interprétation de l'article 7, § 4, de la directive 2008/115, selon lequel :

« si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours », « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de «danger pour l'ordre public», au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. Il convient toutefois de préciser qu'un État membre peut constater l'existence d'un danger pour l'ordre public en présence d'une condamnation pénale, même si celle-ci n'est pas devenue définitive, lorsque cette condamnation, prise ensemble avec d'autres circonstances relatives à la situation de la personne concernée, justifie un tel constat. [...] En outre, la simple suspicion qu'un ressortissant d'un pays tiers a commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national peut, ensemble avec d'autres éléments relatifs au cas particulier, fonder un constat de danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, dès lors que, ainsi qu'il découle du point 48 du présent arrêt, les États membres restent pour l'essentiel libres de déterminer les exigences de la notion d'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux, et que ni l'article 7 de cette directive ni aucune autre disposition de celle-ci ne permettent de considérer qu'une condamnation pénale soit nécessaire à cet égard » (points 50 à 52), et conclut qu'« il convient de répondre à la première question que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est

soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte » (point 54).

Dans cet arrêt, précisant qu'« il convient de considérer que la notion de «danger pour l'ordre public», telle que prévue à l'article 7, paragraphe 4, de ladite directive, suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (voir, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, point 33 et jurisprudence citée). Il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre d'une appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, figurent au nombre des éléments pertinents à cet égard la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission » (points 60 à 62), la Cour a considéré que : « l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens que, dans le cas d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, d'autres éléments, tels que la nature et la gravité de cet acte, le temps écoulé depuis sa commission, ainsi que la circonstance que ce ressortissant était en train de quitter le territoire de cet État membre quand il a été interpellé par les autorités nationales, peuvent être pertinents dans le cadre de l'appréciation de la question de savoir si ledit ressortissant constitue un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition. Dans le cadre de cette appréciation, est également pertinent, le cas échéant, tout élément qui a trait à la fiabilité du soupçon du délit ou crime reproché au ressortissant concerné d'un pays tiers » (point 65).

En l'espèce, la partie adverse s'est contentée de citer les éléments pour lequel le mandat d'arrêt a été délivré, tout en précisant « faits pour lesquels il pourra être condamné plus tard ».

Si la décision attaquée reprend certains éléments du mandats d'arrêt, elle considère que les atteinte aux biens des personne peuvent compromettre l'ordre publique.

Premièrement, force est de constater que le mandat d'arrêt a été levé avant même que le dossier ne passe devant le Chambre du Conseil, et deux jours après la délivrance dudit mandat (pièce 2).

La partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait et en droit, au regard des articles 7, alinéa 1er, 3°, et 74/14, § 3, alinéa 1er , 3°, de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la CJUE.

En effet, la partie défenderesse s'est en réalité limitée au constat de l'existence des condamnations, sans avoir procédé à une quelconque appréciation de l'existence d'une menace « réelle et actuelle pour l'ordre public », telle que requise sur la base des considérations précédentes.

Il appartenait en effet à la partie défenderesse, en vue d'apprécier si le comportement personnel de la partie requérante était constitutif d'une menace pour l'ordre public, de prendre en considération tout élément de fait ou de droit relatif à sa situation.

A ce stade, le fait qu'un mandat d'arrêt ait été délivré (et levé – ce que la défendresse aurait dû ou pu savoir, nous y reviendrons plus bas) ne permet aucunement de considérer qu'une infraction a été commise.

Ainsi, le fait que le requérant soit une menace pour la sécurité publique est directement démenti par la main levée, puisque la juge d'Instruction estime que la détention n'est plus nécessaire pour l'ordre public.

Le requérant constate que l'appréciation de l'ordre public par l'Office des étrangers, diffère de celui d'une magistrature compétente pour la protection de l'ordre public.

Ainsi, le requérant fait l'objet de la décision attaquée, sur base de constats de police, sans avoir pu se défendre de ceux-ci.

La décision attaquée ne mentionne aucun numéro de PV qui permette de comprendre les éléments du dossier, et le dossier étant à l'instruction, ce dernier est secret.

Ainsi, un motif qui retient, sur la base d'un mandat d'arrêt, levé le jour de la prise de la décision attaquée, qu'il représente l'ordre public, ne peut légalement et adéquatement motiver la décision attaquée.

La décision attaquée doit être annulée.

b. Le droit d'être entendu

EN CE QUE la partie adverse a adopté la décision de maintien du 28 juillet 2026, en indiquant qu'il ne ressort pas de son dossier que la décision serait prise en violation de l'article 8 CEDH ou de l'article 3 CEDH.

ALORS QUE le droit d'être entendu est un principe général de droit dont le respect aurait permis au requérant d'exposer le préjudice réel qu'impliquait cette décision.

En vertu de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, recueillir les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier (C.E., 19 février 2015, n° 230.257).

Le droit d'être entendu suppose qu'au moment de prendre la décision concernée, l'administration tienne compte des éléments invoqués et qu'elle les intègre dans sa motivation. Si elle ne le fait pas, elle viole l'obligation de motivation matérielle et formelle prévue à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

Conformément à une jurisprudence constante, le Conseil de céans applique le droit d'être entendu, en tant que principe général du droit de l'Union européenne, aux décisions prises par les autorités belges en exécution de la législation européenne (CCE, arrêt n° 126 158 du 24 juin 2014 ; CCE, arrêt n° 130 247 du 26 septembre 2014 ; CCE, arrêt n° 128 856 du 6 septembre 2014). La CJUE a précisé, dans son arrêt Boudjlida :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. [...] lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 [dûment tenir compte notamment de l'état de santé du ressortissant concerné] et entendre l'intéressé à ce sujet. [...] Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause » (CJUE, 11 décembre 2014, C-249/13, §§ 36, 37, 48, 49 et 59).

En l'espèce, le requérant n'a pas été entendu.

S'il avait été entendu, il aurait indiqué avoir des membres de sa famille en Belgique, être arrivé il y a plus de dix ans en Belgique et être en cours de scolarité en Belgique (pièce 3).

Il aurait également expliqué que le mandat d'arrêt a été levé dans son cas, et que, de la décision de la juge d'instruction, l'ordre public ne nécessite pas sa détention.

Ces éléments auraient évidemment impacter la décision attaquée, qui n'aurait pu ignorer les éléments liés à la vie familiale et privée.

La défenderesse aurait dû mener un examen de proportionnalité afin de ménager un juste équilibre entre les intérêts en présence.

A défaut de toute audition, la défenderesse a manifestement violé son obligation d'entendre le requérant.

La décision doit être mise à néant.

c. Sur la vie familiale et l'article 74/13 de la loi du 15 déc[em]bre

EN CE QUE que la décision attaquée repose sur l'article 7 de la loi du 15 décembre, et fait le constat que le requérant n'a pas de document de séjour.

La décision prétend également avoir tenu compte de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre, et reprend : « [U]it het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij e[en] familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.. »

Alors que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 impose à l'administration, lors de la prise de toute décision d'éloignement, de tenir dûment compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné. Cette disposition impose un examen individuel effectif de ces éléments, et non une simple mention formelle.

Votre Conseil a rappelé avec constance que cet examen ne peut être réduit à une clause de style. Dans son arrêt n° 237.617 du 30 juin 2020, Votre Conseil a jugé que :

« Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken. »

La Cour européenne des droits de l'homme a par ailleurs rappelé, dans l'arrêt Paposhvili c. Belgique (Grande Chambre, 13 décembre 2016, §§ 225-226), que le respect de l'article 8 de la CEDH impose à l'État d'examiner, eu égard à la situation concrète du requérant, « si, eu égard à la situation concrète du requérant au moment du renvoi, on pouvait raisonnablement attendre de la famille qu'elle le suive » dans le pays de destination, ou si, dans le cas contraire, le droit au respect de la vie familiale exigeait qu'il fût autorisé à demeurer sur le territoire.

En l'espèce, la décision attaquée n'a conduit aucun de ces examens.

La défenderesse n'a pas, dans la décision attaquée tenu compte de la présence des membres de la famille en Belgique ni de la scolarité en cours du requérant.

Le requérant mène une vie privée et familiale depuis de nombreuses années en Belgique.

La décision n'examine pas si la conformité de la décision avec le droit respect de la vie familiale du requérant exigeait qu'il fût autorisé à demeurer en Belgique. Cette omission est, à elle seule, constitutive d'une violation de l'article 8 de la CEDH, tel qu'interprété par l'arrêt Paposhvili.

L'article 8 de la CEDH protège non seulement la vie familiale, mais également la vie privée dans son acception la plus large, incluant le droit de chacun de construire son identité sociale et de nouer des relations avec autrui (CEDH, Campagnano c. Italie, n° 77955/01, §53 ; Bigaeva c. Grèce, n° 26713/05, §22 ; Özpınar c. Turquie, 19 octobre 2011).

En l'espèce, le requérant a construit l'intégralité de sa vie privée en Belgique depuis 2015: il y a étudié.

La décision ne contient pas le moindre examen de cette réalité.

Elle ne mentionne ni la durée correcte du séjour, ni les activités scolaires ni le parcours scolaire, ni les relations familiales et les liens sociaux développés.

Elle se borne à un constat erroné sur l'absence de vie familiale en Belgique.

Ce constat est non seulement faux en fait, mais révèle que la partie adverse n'a pas procédé à la moindre analyse de la situation, et du dossier administratif.

Il semble établi, par le dossier administratif du requérant, qu'il a mené une vie familiale et privé en Belgique, qu'il a développé l'int[er]égralité de sa vie familiale et privée, en Belgique, durant des périodes de séjour légal notamment.

La décision conclut sa motivation sur l'article 8 CEDH par la formule suivante : « Ainsi, le délégué du Ministre a tenu compte des dispositions de l'article 74/13 dans sa décision d'éloignement. »

Cette formule est une clause de style dépourvue de toute substance.

Une telle mention purement formelle ne satisfait pas aux exigences de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, ni à celles des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Comme Votre Conseil l'a rappelé dans son arrêt n° 237.617 précité, il appartient à la partie adverse de s'assurer que l'étranger a été mis en mesure de faire valoir les éléments pertinents relatifs à sa vie privée et familiale. Or, rien dans la décision attaquée ne permet de constater qu'un tel examen ait effectivement eu lieu.

Par ailleurs, comme l'a relevé Votre Conseil dans l'arrêt nr. 292838 van 11 augustus maand 2023 « De Raad stelt samen met verzoeker vast dat in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing wordt gemaakt naar de verblijfshistoriek van verzoeker in België en geen rekening houdt met het gegeven dat verzoeker in België is aangekomen als minderjarige, dat hij hier sinds zijn twaalfde woont en dat hij gedurende een zekere periode een, zij het tijdelijk, legaal verblijf heeft gehad.

De bestreden beslissing beperkt zich immers tot de vaststelling dat betrokkene inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde, dat de openbare orde dient beschermd te worden, dat verwijdering een daartoe gepaste maatregel vormt en dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privé-belangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt weliswaar erkend dat verzoeker privé-belangen heeft die hij kan doen gelden in het kader van de eerbiediging van het privé-en gezinsleven zoals neergelegd in voormelde bepaling maar uit de motieven van deze beslissing kan niet blijken dat deze terdege in rekening werden gebracht door verwerende partij.

Daarnaast gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat tevens moet worden gekeken naar de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van verzoeker met zijn land van herkomst, in casu Albanië. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiervoor oog heeft gehad.

Uit het voorgaande blijkt reeds dat geen zorgvuldige belangenafweging werd doorgevoerd van verzoekers prive- en gezinsleven in België enerzijds en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid. »

En l'absence de tout motif en ce sens, et sur le même raisonnement, le requérant estime que la décision doit être annulée.

d. Sur l'absence d'interdiction d'entrée et le refus d'obtempérer aux ordres de quitter le territoire antérieurs.

EN CE QUE la décision attaquée énonce que le requérant a reçu une interdiction d'entrée de 3 ans le 23 juillet 2026.

ALORS QUE en vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, ainsi que de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse est tenue de fonder sa décision sur des faits matériellement exacts.

Il est en effet de jurisprudence constante que la légalité d'un acte administratif s'apprécie notamment au regard de l'exactitude matérielle des faits sur lesquels il se fonde. Une décision reposant sur un fait inexact est entachée d'illégalité, sans qu'il soit nécessaire de démontrer que l'autorité aurait nécessairement pris une décision différente si elle avait disposé des informations exactes, dès lors que ce fait constitue l'un des motifs déterminants de la décision.

Le requérant n'a pas encore eu accès à son dossier administratif complet, mais il ressort à suffisance que le requérant n'a pas encore quitter le territoire belge depuis l'interdiction d'entrée délivrée, que celle-ci semble avoir été délivrée sans être accompagnée d'un ordre de quitter le territoire et qu'il est toujours loisible pour le requérant de contester cette décision.

e. sur l'absence de motivation concernant l'absence de délai pour quitter le territoire

EN CE QUE la décision attaquée ne laisse aucun délai au requérant pour quitter le territoire, en se fondant sur l'article 74/14, §3, 1° et 3° de la loi du 15 décembre 1980.

ALORS QUE l'article 7 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (« directive retour ») prévoit, à ses paragraphes 1 et 4 :

« 1. La décision de retour prévoit un délai approprié allant de sept à trente jours pour le départ volontaire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 et 4. [...]

4. S'il existe un risque de fuite, ou si une demande de séjour régulier a été rejetée comme étant manifestement non fondée ou frauduleuse, ou si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours. »

L'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que la décision d'éloignement comprend en principe un délai approprié pour le départ volontaire. L'absence de délai constitue donc une exception à ce principe, qui doit être dûment motivée par référence aux critères limitativement énumérés par la loi.

Cette exigence n'est pas anodine. Le délai de départ volontaire fait partie intégrante de la décision d'éloignement : il en conditionne le régime d'exécution, notamment la possibilité d'assortir la décision d'une interdiction d'entrée en application de l'article 74/11 de la loi, et détermine si la personne peut être placée en détention.

Par ses arrêts C-636/23 et C-637/23, la Cour de Justice de l'Union Européenne a dit pour droit que l'article 13 de la directive 2008/115, lu à la lumière de l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, doit être interprété en ce sens qu'une décision de ne pas accorder un délai de départ volontaire doit pouvoir être contestée dans le cadre d'un recours contentieux. La Cour a notamment retenu que :

« L'absence d'octroi d'un délai de départ volontaire produit des conséquences importantes sur la situation juridique de ce ressortissant. [...] Une décision portant sur l'octroi ou non d'un délai de départ volontaire ne saurait être considérée comme constituant une simple mesure d'exécution ne modifiant pas la situation juridique du ressortissant concerné d'un pays tiers. »

Par ailleurs, la partie adverse ne peut se fonder sur la seule existence d'une interdiction d'entrée antérieure, caduque, pour caractériser un risque de fuite, sans procéder à un examen individualisé et circonstancié de la situation du requérant au moment de la prise de décision. La notion de risque de fuite suppose en effet que soient établis des éléments objectifs et concrets permettant de conclure que l'intéressé se soustraira à l'exécution de la mesure d'éloignement, ce que la décision attaquée ne démontre pas.

Comme démontré ci-dessous, ce motif tiré de la menace à l'ordre public repose exclusivement sur la délivrance d'un mandat d'arrêt qui a été levé depuis.

Un motif d'ordre public qui ne résiste pas à l'examen postulé ci-dessus ne peut valablement fonder le refus d'un délai de départ volontaire.

En ce qui concerne la motivation sur la [b]ase de l'article 74.14 §3 1°, 1° et 3°, il y a lieu de constater que la décision n'est pas adéquatement motivée en ce que, prise le 28 juillet 2026, elle fait grief au requérant, dont elle estime (à tort, vu le numéro SP) qu'il est arrivé le 22 juillet 2026, de ne pas avoir introduit de démarche pour régulariser son séjour, alors qu'il lui reproche également de ne pas s'être enregistré à la commune dans le délai légal prévu à l'article 5 de la loi du 15 décembre.

Si le requérant a été arrêté le 22 juillet 2026, et qu'il réside, selon la décision depuis au moins le 22 juillet 2026, il n'a pas pu faire entre le 22 juillet et le 28 juillet (jour de la décision) de démarche dans le délai de trois jours ouvrables auprès de la commune de résidence, puisqu'il était détenu à la prison d'Anvers.

Ce motif, en ce qu'il exige du requérant des démarches impossibles, n'est ni sérieux ni adéquat. Dès lors, les motifs retenus par la partie adverse pour refuser tout délai de départ volontaire étant insuffisamment fondés, le refus d'accorder un tel délai est illégal, et entraîne par voie de conséquence l'illégalité de l'ensemble des mesures qui en découlent."

2.2.1. Allereerst moet worden geduid dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat op 22 juli 2026, om 22.52 uur, werd gepoogd om verzoeker te horen en dat hij weigerde om op de hem gestelde vragen te antwoorden. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat werd tekortgekomen aan de hoorplicht en hem niet de kans werd geboden om toelichting te verstrekken omtrent zijn persoonlijke situatie en de eventuele aanwezigheid van verwanten in het Rijk.

2.2.2. De Raad merkt daarnaast op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing heeft verweerder drie motieven weergegeven waarop hij zich meent te kunnen baseren om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In eerste instantie heeft hij, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet voorziene documenten. Hij heeft hierbij nader verduidelijkt dat verzoeker niet in het bezit was van een paspoort. Verweerder heeft ook – en dit is een tweede motief –, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht te openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. In dit verband heeft hij toegelicht dat verzoeker eerder onder bevel tot aanhouding werd geplaatst en heeft hij de feitelijke vaststellingen die werden gedaan en waaruit hij concludeerde dat verzoeker kan worden geacht door zijn gedrag de openbare orde te schaden helder weergegeven. In een derde motief, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet, heeft verweerder aangevoerd dat verzoeker een inreisverbod dat niet werd opgeschort of opgeheven niet respecteerde. Verweerder heeft tevens aangegeven dat hij de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking heeft genomen om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hij heeft uiteengezet dat er geen gegevens in het administratief dossier zijn waaruit zou blijken dat verzoeker een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft of dat er een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Verweerder heeft ook, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, toegelicht waarom hij een risico op onderduiken weerhoudt en hij verzoeker beschouwt als een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid en bijgevolg geen termijn voor het vrijwillig vertrek toestaat. In de tweede bestreden beslissing is duidelijk aangegeven dat deze werd genomen op grond van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op het risico op onderduiken en het gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid, wordt geopteerd voor een beslissing tot terugleiding naar de grens. In deze verwijderingsbeslissing heeft verweerder daarnaast uitgelegd waarom hij deze beslissing verenigbaar acht met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Door inhoudelijke kritiek te geven – waaruit blijkt dat hij de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kent – toont verzoeker niet aan dat de formele motiveringsplicht werd miskend.

Verzoeker gaat met zijn kritiek dat de door verweerder weergegeven reden waarom er geen schending van het privé- of gezinsleven aan de orde is niet uitgewerkt is en slechts een stijlformule is voorbij aan het feit dat hij niet aantoonde enig beschermenswaardig privé- of gezinsleven in het Rijk te hebben. Aangaande iets dat niet bestaat, dat niet wordt aangetoond of dat werd verhuld kan en moet verweerder evident niet verder motiveren.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet of in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.3. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 definieert wat voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder bestuurshandeling, bestuur en bestuurde en verzoekers uiteenzetting laat niet toe te begrijpen waarom hij van oordeel is dat deze wetsbepaling is geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

2.2.4. Waar verzoeker voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met zijn privé- en gezinsleven in België, kan het volstaan te benadrukken dat verzoeker weliswaar stelt reeds jaren in het Rijk te verblijven, maar niet aantoonde dat hij zijn aanwezigheid ooit kenbaar maakte en dat hij, toen hij de kans kreeg om toelichtingen te verstrekken omtrent zijn situatie, inclusief een eventueel gezinsleven in het Rijk, elke medewerking weigerde. Hij kan niet enerzijds alles doen om te verhinderen dat verweerder een zicht krijgt op zijn privé- of gezinsleven en vervolgens voorhouden dat de bestreden beslissingen gebrekkig zijn omdat elementen die hij niet kenbaar wou maken niet bij de besluitvorming werden betrokken.

De bewering van verzoeker dat uit het administratief dossier zou blijken dat hij reeds jaren een privé- en gezinsleven in België heeft en hij dit leven heeft kunnen uitbouwen tijdens een legaal verblijf, mist voorts feitelijke grondslag.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geenszins aan dat verweerder onzorgvuldig optrad, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schond of verkeerdelijk aangaf dat uit de beschikbare gegevens geen familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt.

2.2.5. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting en de bij het verzoekschrift gevoegde stukken – waaronder documenten waarover verweerder niet beschikte en waarmee deze laatste dus ook geen rekening kon houden – daarenboven totaal niet aan dat hij enig beschermenswaardig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, in België heeft. De kopieën van de Albanese paspoorten van O.K., L.K. en A.K. en de door de Griekse autoriteiten aan O.K. afgeleverde verblijfstitel laten namelijk niet toe te oordelen dat verzoeker met deze personen een gezin vormt, laat staan dat hij met hen in België een gezinsleven heeft. De schoolattesten die verzoeker neerlegt, laten evenmin toe te concluderen dat hij een gezin in België heeft. Zo hij al een gezin zou vormen met de personen van wie hij kopieën van identiteitsstukken overmaakt, dan nog blijkt niet dat hij enkel in België een gezinsleven met deze personen – van wie ook niet kan worden vastgesteld dat het verwanten zijn en zij tot een verblijf in het Rijk zijn toegelaten of gemachtigd – kan hebben en dat een gezinsleven elders niet mogelijk is. Er dient ook te worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De eventualiteit dat verzoeker zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, al dan niet samen met andere personen, in België kwam wonen en verweerder aldus voor een voldongen feit plaatste, houdt niet in dat het bestuur door de onwettigheid van zijn verblijf vast te stellen en een verwijderingsbeslissing te nemen overging tot een niet toegelaten inmenging in zijn privé- of gezinsleven. Door te duiden dat hij al verscheidene jaren in het Rijk naar school gaat, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat een beschermenswaardig aspect van zijn privéleven in het gedrang wordt gebracht. Het staat immers niet vast dat hij niet verder naar school kan gaan in het land waar hij legaal kan verblijven. Daarenboven dient er wederom op te worden gewezen dat het enkele feit dat verzoeker met miskenning van de verblijfswetgeving studies aanvatte in België niet impliceert dat verweerder, op basis van artikel 8 van het EVRM, moet aanvaarden dat hij deze studies in het Rijk moet kunnen verderzetten. Artikel 8 van het EVRM is geen “*passe-partout*” die toelaat zonder meer alle andere regels die vereist zijn om een samenleving deugdelijk te kunnen laten functioneren overboord te gooien. De Raad beklemtoont dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden *in casu* bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissingen een niet toegelaten inmenging in enig privé-, gezins- of familieleven van verzoeker vormen of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten of die zou verhinderen dat de bestreden beslissingen worden genomen.

2.2.6. Het ook geschonden geachte artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder in regel een termijn van zeven tot dertig dagen dient toe te kennen wanneer hij een beslissing neemt die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. In artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet is evenwel voorzien in de mogelijkheid om van deze regel af te wijken. Verweerder heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt en hierbij aangegeven geen termijn voor het vrijwillig vertrek te willen toestaan omdat er een risico bestaat dat verzoeker zal onderduiken en omdat hij verzoeker beschouwt als een bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Verzoeker betoogt dat de overwegingen die verweerder heeft aangebracht om te onderbouwen dat er een risico op onderduiken bestaat kaduuk zijn. Verzoeker toont echter niet aan dat verweerders vaststellingen dat hij nooit poogde om zijn verblijf te regulariseren en dat hij niet meewerkt met de overheden incorrect zijn en dit zijn, overeenkomstig artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria om te kunnen besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Het feit dat verweerder heeft geduid dat verzoeker “*minstens sedert 22.07.2026*” in België verblijft, leidt niet tot de conclusie dat moet worden aangenomen dat verweerder ervan uitging dat hij voor deze datum niet in het Rijk verbleef. Verweerder heeft immers ook geduid dat er elementen zijn die de betrokkenheid van verzoeker bij voordien gepleegde inbraken aannemelijk maken. Verzoeker voegt daarenboven bij zijn verzoekschrift stukken om aan te tonen dat hij voordien reeds in België naar school ging. Hij kan daarom niet worden gevolgd in zijn standpunt dat hij nooit de mogelijkheid had om zijn aanwezigheid bij de bevoegde immigratiediensten kenbaar te maken omdat hij sedert 22 juli 2026 van zijn vrijheid was beroofd.

Verzoekers betoog dat het gegeven dat een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd genomen in voorliggende zaak geen reden kan vormen om te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat, is

irrelevant. Verweerder heeft immers nergens gesteld dat hij uit het feit dat verzoeker een inreisverbod niet respecteert een risico op onderduiken zou afleiden.

De vaststelling dat er een reëel en actueel risico op onderduiken bestaat volstaat om te kunnen oordelen dat geen termijn voor het vrijwillig vertrek dient te worden toegestaan. Verzoekers grief dat verweerder ook verwees naar artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet – waarin is bepaald dat wanneer wordt geoordeeld dat een onderdaan van een derde land een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid ook kan worden besloten dat er geen termijn voor het vrijwillig vertrek moet worden toegestaan – is bijgevolg gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissingen. De eventuele gegrondheid van een kritiek die is gericht tegen een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van een beslissing leiden.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verweerder ter staving van zijn standpunt dat hij verzoeker ziet als een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid niet louter heeft gesteund op het feit dat deze laatste voorheen het voorwerp uitmaakte van een bevel tot aanhouding. Verweerder heeft de feiten die hem er toe brachten om verzoeker als een dergelijk gevaar te zien duidelijk vermeld. Hij heeft aangegeven dat verzoeker werd aangetroffen in een voertuig waarvan de aanwezigheid werd vastgesteld bij verscheidene inbraken en dat in het voertuig tal van zaken werden aangetroffen die door inbrekers worden gebruikt. Het is niet kennelijk onredelijk om een onwettig in het Rijk verblijvende vreemdeling die in de vooravond wordt aangetroffen in een voertuig dat gelinkt kan worden aan verschillende inbraken en waarin materiaal wordt aangetroffen dat voor inbraken kan worden gebruikt (zwarte kledij, bivakmuts, handschoenen, ladder, verschillende rugzakken...) te beschouwen als een persoon die een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid en deze vreemdeling niet te laten beschikken over een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Verzoekers citaten uit een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie laten – nu er een individuele beoordeling is geweest, verzoeker zijn aanwezigheid nooit kenbaar maakte, de verdenking dat verzoeker betrokken is bij verscheidene misdrijven steun vindt in concrete vaststellingen en de aard en de impact van deze misdrijven in aanmerking werden genomen – hier niet anders over denken. Ook het feit dat het bevel tot aanhouding bij beschikking van 28 juli 2026 werd opgeheven omdat “*de aanhouding*” niet langer vereist werd geacht voor de openbare veiligheid laat niet toe te concluderen dat verweerder, die over een eigen appreciatiebevoegdheid beschikt, onterecht besloot dat de verwijdering van verzoeker uit het Rijk en de weigering om een termijn voor het vrijwillig vertrek toe te staan kan worden gesteund op redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Tot een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan niet worden besloten.

2.2.7. Om tot het besluit te kunnen komen dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden moet er sprake zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 52) en er blijkt niet dat dit *in casu* het geval is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.8. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Er kan, nu niet ter discussie staat dat verzoeker geen geldig paspoort kon voorleggen en niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen, bijgevolg niet worden geconcludeerd dat verweerder voormelde wetsbepaling schond door de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Het feit dat verzoeker van mening is dat verweerder geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan nemen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid – een standpunt dat de Raad, gelet op wat reeds werd gesteld, niet bijtreedt – of omdat een inreisverbod werd miskend kan niet tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing leiden. Deze kritiek is wederom gericht tegen overtollige motieven.

2.2.9. De beschouwingen van verzoeker geven ook geen aanleiding tot het besluit dat verweerder de bestreden beslissingen niet deugdelijk heeft voorbereid of dat de determinerende motieven niet zijn gesteund op een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden
aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zes augustus tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

S.HERBOTS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

G. DE BOECK